

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 337/2021
25.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа Зоран Поповић, адвокат из ..., против туженог ДОО „Агрорит“ из Меленаца, чији је пуномоћник Душан Злокас, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 766/20 од 05.10.2020. године, у седници већа одржаној 25.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 766/20 од 05.10.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 766/20 од 05.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова за ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 29 П1 475/15 од 13.11.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужилаца и обавезан је тужени да тужиоцу АА, исплати и то: под тачком 1) износ од 4.523,07 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС у време исплате, са законском затезном каматом у висини каматне стопе Централне европске банке почев од 27.05.2015. године до исплате, под тачком 2) износ од 878.684,16 динара са законском затезном каматом почев од 27.05.2015. године па до исплате у појединачним износима ближе наведеним у овој тачки изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ исплати: под тачком 1) износ од 7.496,55 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС у време исплате, са законском затезном каматом у висини каматне стопе Централне европске банке почев од 27.05.2015. године до исплате, под тачком 2) износ од 596.411,93 динара са законском затезном каматом почев од 27.05.2015. године па до исплате у појединачним износима ближе наведеним у овој тачки изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати преко досуђеног износа од 4.523,07 евра, а до траженог износа од 20.002,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС у време исплате са законском затезном каматом почев од 27.05.2015. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца ББ, којим је тражио да се обавезе тужени да му преко досуђеног износа од 7.496,55 евра, а до траженог износа

од 13.800,00 евра исплати у динарској противвредности по средњем курсу НБС у време исплате са законском затезном каматом почев од 27.05.2015. године па до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно исплати трошкове парничног поступка у износу од 412.006,71 динар са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 766/20 од 05.10.2020. године, делимично је усвојена жалба туженог и решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Зрењанину П1 475/15 од 13.11.2019. године преиначено тако што је одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 360.409,71 динар са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. У преосталом делу жалба туженог је одбијена, а одбијена је и жалба тужилаца и првостепена пресуда у преосталом делу потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужени изјавио ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Поводом ревизијских навода којима се у суштини указује на повреде правила поступка (недовољно образложена другостепена пресуда, контрадикторност првостепене пресуде, пропуст да се изврши усаглашавање налаза вештака), Врховни касациони суд указује да ови ревизијски наводи не могу бити разлог за подношење посебне ревизије. Следом наведеног, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о посебној ревизији, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 27.05.2015. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

Код оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначено решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди у делу одлуке о трошковима, али налази да нема места примени

члана 403. став 2. тачка 2) ЗПП, по коме је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Ово најпре због тога што је првостепена пресуда у ставу петом изреке о трошковима преиначена у корист туженог, као ревидента.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП прописано је да кад је за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како се ревизијом туженог побија одлука о трошковима поступка, који не чине главни захтев, ревизија није дозвољена и због тога што је изјављена против решења против кога се не може изјавити у смислу члана 420. ЗПП.

С обзиром на све изложено, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке решења.

Одлука о трошковима поступка из става трећег изреке је донета применом члана 163. став 2. у вези члана 153. ЗПП, имајући у виду неуспех ревидента у овом поступку.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић